

Зла подруга лінь

Олег Паламарчук

Лише працею може здобути людина справжнє щастя. Лінь згубна для кожного.

Мар'янка — єдина доця у батьків. Змалечку її пестили, від усякої роботи оберігали. А дівчинка сприймала турботу батьків як належне. Та й зробилася такою неохайною та лінвою, що навіть сорочку носила, аж поки та з білої не робилася чорною. Потім нечупара вивертала її спідньою стороною наверх і далі носила.

Завітала якось до дівчинки її хрещена мати. А була вона чарівницею. Батьки поскаржилися, що лінвою росте у них доця Мар'янка.

— Добре, — сказала хрещена мати, — залишу я тобі, дитино, у подарунок твою подругу Лінь.

Вона витягнула із торби ляльку, дмухнула на неї — і та враз ожила. Спершу сподобалася Мар'яні невеличка дівчинка. Але з кожним днем жива забавка піростала і робилася страшною нахабою: з'їдала за Мар'янку сніданок, обід, вечерю, смикала дівчинку за волосся, передражнявала.

— Іди геть! — кричала Мар'янка. — Не хочу тебе бачити! Забирайся з моєї кімнатні

— Я твоя Лінь, — відповідала лялька. — Куди мені йти? Буду тут, доки не зведу тебе із білого світу!

Злякалася Мар'янка, побігла до хрещеної мами.

— А ти подумай, як можна прогнати Лінь, — тільки й відповіла жінка.

Вдома Мар'янку знову зустріла страшна потвора Лінь. Вона стояла посеред засміченої кімнати. Мар'янка взяла віник і підмела підлогу. Лінь відступила вбік і аж зігнулася, засумувавши.

Коли вранці батьки пішли у поле, Мар'янка заходила поратись біля печі, зварила борщ, кашу. А коли глянула на Лінь — побачила, що та зробилася такою маленькою, як мізинець. Зраділа дівчинка — понесла батькам обід у поле. А до вечора Лінь і зовсім зникла.

— Дивись, Мар'яно, — наказувала їй потім хрещена мати, — щоб зла подруга Лінь знову у тебе не завелася.